

AKATALPA

Eylül 2006 - Sayı 81

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

ŞAİR, OYUN VE YANILGI

Cihan OĞUZ

Her şair, aslında bir oyuncudur. Kendisini *yöneten* bir oyuncu. Yani atıldığı oyunda (*rol aldığı* demek istemiyorum, çünkü yapay bir nitelme olacak) hem yönetmen, hem aktör kalmayı becerebilen bir *ilâh*. Niçin mi *ilâh*? Elbette taşıdığı ve yansıttığı *kudretten* dolayı. Velev ki o kudretin farkına belki bir asır sonra varılacaktır, ama ne gam. Dizelerdeki hâkimiyet, *şiiresel adaletin* güçlü bir vurgusu olmaktan öte, aynı zamanda tarihsel/bireysel dönüşümün de kilometre taşıdır.

Ama bütün bu toz duman içinde bir *gerçeklik* var ki, o da şairin hep aleyhine terennüm eder: Şair, oynadığı her oyundan yenilgiyle ayrılmayı şeref sayan bir meczuptur.

Bu nitelme, sakın ola ki *olumsuz* bir yorum olarak algılanmasın. Sadece bir durum tespiti. Çünkü bazen, her oyundan yenilgiyle ayrılmak, cidden de *şereflî* bir tutumdur. Şairin "*Pirüs zaferi*" yerine yenilgiyi tercih etmesindeki duyarlı nokta, tam da herkesin ulaşmak istediği ama bir türlü aklına getiremediği veya getirmek istemediği veyahut da aklına getirmeye gücünün yetmediği bir yeteneğe işaret eder.

Dilediğiniz kadar şairleri bu *akılsızlıklarından* dolayı eleştirin, önüne geçemezsiniz. Şair, bu anlamda oportünist, yani *politikacı* değil; yürekli, yani *poetik* davranan bir şövalyedir.

Dizelerindeki bahtsızlığa bakmayın, orada hemen herkesin trajedisi gizlidir.

Feryadındaki tınıya kulak kesilmemesi onu çok da fazla üzmez. Yalnızlığı bir nişane olarak kabul eder.

Kendine dönük acımasızlığını "*arabesk*" bir sıçrama olarak görme ıkkelliğine sakın ola kapılmayın; sadece çuvaldızı başkasına bilemediği içindir.

Şairler, dünyadaki bütün dikenleri, pıtrakları, çamurları, killeri, bataklıkları tanır. O cenahta doğmamıştır belki ama, doğanların kalbinden geçen figanı her an yakalayacak çevikliktedir.

En berbat, ilkesiz, etikten yoksun, riyakâr ve oportünist şair bile, binbir türlü hesap-kitap yaparak dünyayı dizginlemeye çalışan uşak ordusundan daha evladır.

Yanılı kelimesi, muhtemelen bir şairin hayatından veya genelde şuaradan yola çıkılarak yaratılmıştır. Bu yüzden *etimolojik* olarak da isabetli bir buluşmadır.

Ne ki, şairin her an yanılığa veya yenilgiye teşne olması, ona kudretinden bir şey kaybettirmez. Şair, şuara, yanılığısıyla bile üstündür.

O yüzden bütün romanlar ve hikâyeler *şiiresel*, bütün filmler *şairane* gözle yaratılmıştır.

Sanatçıyı *şiiire iten* gerçeklik, hayatın bir cilvesi değil, yaratı sürecinin doğal seleksiyonudur.

Bütün sanat dallarının *şiiirden icazet* almasının gerekçesi de bu doğal seleksiyonda yatar. Evet, şair dünyalar kadar yalnız, bazen yıldızlar kadar uzak, çoğu kez de kendine bile küskün bir kır çiçeğidir; ama bu *keşif* onun tanrı ve insanoğlu nezdindeki yüceliğine halel getirmez.

RESSAMLAR

Soutine ...

Delirmiş kırmızılı kadını Soutine'nin,
ne yapsın tekne kazıntısı ressamı.
Ailesinin yüz kızartıcı onursuz çocuğu.
Mide gurultularıyla biraz gürültülü
çiziyor, deprem görmüş desenlerini.

Dali ...

Dali'nin günlüklerindeki saplantı;
bağırsakları...
Günlerdir takmış bağırsaklarına!
İfrazatını denetleyip duruyor; verilere
göre sağlığının gidişini öğreniyor.
Bana göre Dali'nin eserleri ikiye ayrılır:
Bağırsak tipi... Beyin işi...

Modigliani ...

Modigliani boyunlu,
kuğu bayan!
Bir de uzuuuuun parmaklı!
Boynu alabora ediyor içimi,
öldürüyor parmakları...

Her şairin *gizli bir şövalye* olduğunu, bazen şairlerin kendisi bile fark etmeyebilir. Koskoca bir dünyada, kıt kanaat geçinmek zorunda kaldığı bir toplumsal hayatta, ister nokta kadar önemi haiz olsun, isterse peygamber çiçeği kadar tapılacak bir isim... Şair, yanılığ bulutlarının içinden fırlayıp gökyüzüyle öpüşebilecek kadar cesur bir kırlangıç sürüsüne dahildir.

Varsın o sürü bazen dünyanın dört bir yanına dağılacak kadar kafesinden kopsun, bazen de nokta kadar bir ülkede didişip duran bir cenah olup varlık nedenine küsedursun... Her şair, başlıbaşına bir ordugâhtır. Tüfeğin bazen geri tepmesi de kimseye boş yere ümit vermesin. Şairin mermi etkisindeki her güçlü dizesi, sonunda mutlaka hedefini bulur.

Hayatın hâlâ nasıl ayakta durduğunu sanıyorsunuz?

Şevket Apalak, Yılmaz Arslan, Şeref Bilsel, Bahri Çokkardeş, Nuri Demirci, Gültekin Emre, Cihan Oğuz, Ahmet Özbek, Fergun Özelli, Ali Özçelebi, Kâzım Şahin, İlyas Tunç, İhsan Üren, Sadık Yaşar.

‘YORGUN DENGE’

Gültekin EMRE

René Char'ın "Dışarıda don var, ağacın içinden geçiyor yaprak" dizesiyle "Umuda Yaşama Barışa" yelken açıyor Hüseyin Atabaş. Yorgun gibi dursa da, aslında diri, devingen şiirler yazıyor Ankara'nın tamdik siması. 2005 C. A. Kansu Şiir Ödülü'nü *Yorgun Denge*'de topladığı şiirlerle alan Hüseyin Atabaş, "Zamana güvenen şiirler" yazamamanın sıkıntısını duyan bir şair. Çünkü kötü zamanlarda yaşıyoruz! Savaşların, kıyımların, terörün, açlığın, sosyal çalkantıların... ortasında savunmasız kaldık. "Suskun bir gölgedir" elimizden tutan ve bizi sarıp sarmalayan, başımıza bir şey gelmesin diye dua eden, koruyan. "yaşam", "dipsizlik" alıp götürüldüğümüz yer. "aşk" ise "saptığımız incecik bir patikadır!..." Ömrümüz bir yerlere doğru sürükleniyor bizim irademiz dışında, alıp götürüyorlar ömrümüzü bizden; biz biz olmaktan çıkıyoruz çoğu zaman. Her şair kendini arar şiirinde ama Hüseyin Atabaş biraz daha fazla yol alıyor bu konuda. Şiirlerinin sonunda yer alan vurucu, etkileyici ve toparlayıcı "Sunu" dizelerinde bunu görmek olası: "şimdi ben eski esintimde arıyorum kendimi"

Yorgun Denge'de yorgun ve bezgin bir Hüseyin Atabaş yok karşımızda "Bir yanlışlık oldu, ömür de yoruldu/ ömrümüz olmaktan" dese de ya da "Düşeyazdım, düşeyazdım, bu ömrü" Buradaki "düşeyazdım"ın anlamı tek değil. Ömre yüklenen vurgu da ona göre değişiyor ve katmerleniyor.

Yaşadığımız çağın gözü yaşlılığına da eğiliyor Hüseyin Atabaş. Dünyanın "kekre bir sofraya oluşu"na da. Umuttan umudunu da kesmiş durumda; baksanıza olanlara, yaşananlara ve umudun esamisi bile okunmuyor çoğumuzun yüreğinde. Kapkara bir karamsarlık çöreklenmiş durumda içimize, kaldır kaldırılabilsen dünyanın başına olan savaşları, halkların ezilişini, kıyımları, açlıkları. Oysa, keyifle eve ekmek götürmeyi kim yaşamak istemez? Yine de, bir başka şiirinde şu dizeyle çıkıyor karşımıza iyice bilenmiş bir şair olarak: "*İyi ki geldin umudum, canım efendim*" Bu bir dosta, bir sevgiliye söylenmiş de olsa, umuda da bir gönderme yok mu bu sevinçte?

Hüseyin Atabaş çağın olumsuz değişimlerini ve bunun kendisinde yarattığı izleri dizlerinde ağırlarken, bir yandan da gününe ışık düşüren aşklara da yer veriyor imgelerinde. "*Beklemenin sabrı yeterdi bana./ sen pencereme tırmanan ışık olsaydın!..*" Bir Divan şiiri tadında ve havasındaki şu üç dizeye tutulmaz mı insan? "*Aşk uçurum özlemidir, düşebilirim./ canım sana emanet, esirgeme ölümünden./ gülüşünün gamzesine göm yeter!..*" Aşk, bir kurtuluş, bir sığınma ve dünyayı duygularla farklı algılamadır da onun şiirinde: Sevgilinin gönlünde, belleğinde erime ve esime bir bakıma: İki kişiliğin, iki ayrı dünyanın iç içe geçmesi, bir olmasıdır da aşk: "*Uydurulmuş bir öykü ya da bir resmin/ arabıyım, aslını sende unuttuğum!..*" Yanılsamalar ve gerçeğin içinde boy veren düşler, kurgular ve yaşanmış öykülerin bellekte bıraktığı o kazınamaz tortular, tatlar... Gününün siyasal ve sosyal sorunları, aşkın yarattığı çalkantılar, sıcak, samimi dizelerde hayatla buluşuyor: "*Yokluğunda bir rüzgâr edindim kendime!..*" Aşk ve şiir arasında yaşanan gelgiti de şöyle yorumluyor Söz ve Meneviş'te: "*İki şeyin umarı yok, biri şiir öteki aşk./ aşk ile şiire mevsim de biçilmiyor./ Merhaba ve hoşça kal kadarmış ömür./ bahçenin baharı beklemesi boşuna...*" Kim ne derse desin yüreğine, duygularına, dünyasına tutunduğu sevdiğiyse mutludur o, işte aşk da budur çurumlar açılrsa da insanın önünde ardında: "... onunla mutluyum ben/ uçmakla batmak arasında olsam da"

Irak'taki savaş onun yüreğinde derin yaralar açmış belli ki. *Bağdat Gibi Diyar*'dan uzun bir şiir çıkarmış "Özleme İyiliğe

Şevket APALAK

MUDANYA FOTOĞRAFI

bunları anlatan başkası mı
belki aynada gördüğün
hatıraların başladığı güne degen
fotoğraf

rüyama gelmeyen mudanya
ahşap sokakların geçtiği tarih notlarını
toplayan mektuptan çıktı
eski bir sözlükteki fotoğraf arasında
saklamıştı, elbet saklayacak şarkısını

sahilde bir iskemle
gözlerini siper ediyor, değmesin dalga
yan dağlardan inen bir güneş var
ve bir kayaya vurdukça deniz
düşünceler değiştiriyor yüzüm

gece varsın yollarda
tüketsin kendini

sabah
mudanyada
o rüyalı yüzümü bulacak
zaten oradaydım

belki
çay içemediğim
tarihi yazanlar pastanesinde
bir mektuba başlıyordum
üstünde çok uzak bir tarih
sözcüklerinde
yüzüme vuran
damlalar

otobüste uyandığımızda
hepsi bir fotoğraf

tahta bavulum
üzerindeki künyesi silinmiş bavulum
rüzgârda açılmış oluyor

Özgürlüğe". Bir felaketi yaşamamanın korkusu, tedirginliği yansıyor onun dizelerine: "*zaman bıraktığım yerde değil artık./ yanlış defterimdeki bütün adresler.*"

"*Limana sığınan bir fırtınadır Ankara./ göz göze ıssız bir limana gömülerek*". Ankara'da olmak, ya da Ankaralı olmak nasıl bir duygudur acaba? "*Hoş geldin kahvenin köpüğü, çayın demi:/ bir akşamüstüydü Kızılay'da, geldin/ yaralarım sağaldı. Damağında yeniden/ duyduğum çocukluğumun çağla tadını.*" Ankara kimi zaman ıssız bir tren istasyonu, suskun ve düşünceli, kimi zaman bir eylemin ön hazırlığı, canlı ve güçlü. İstanbul'la durmadan boy ölçüşen ve giderek daha çok kendine güvenen.

Hüseyin Atabaş, yalın ve o ölçüde de yoğun şiirlerle çıkıyor şiirserverlerin karşısına *Yorgun Denge*'de. İçten ve yüreğindeki sıkıntıları dışa vuran. Çağının gidişatına kafa yoran ve bunu şiirlerine de taşıyan bir şair o. Tümüyle politik bir söyleme yaslanmıyor, duygularına da yer açıyor imgelerinde. Tutarlı bir dil işçiliği de onun şiirinde hemen göze çarpıyor. *Yorgun Denge*, umuda da yer açıyor yüreklerde ve ağacın içinden geçen yaprakla da tanıştırıyor bizi Hüseyin Atabaş.

Hüseyin Atabaş, *Yorgun Denge*, Papirüs Yayınları, 2005, 64 sayfa.

Nuri DEMİRCİ

NİLÜFER

Defterle telefonun arasında duruyor
Havuz,
Kuyu ağzı,
Ufalarak içine düştüğüm kumbara

Ölüme yakın duran bu fotoğrafta
Kelebekler konduruyorum suların burnuna

Güzel görünüyorum uzaktan bakılınca ve kalabalık
Belki de aşk sanılıyor adım. Hüzünlü ve dalgın
Uğranmamış bir köşe kadar yalnızım oysa
Şehirden biri gitmiş de sanki, silmişler bir sokağın adını
Ve sanki bir ben duymuşum adreslerde kopan kıyameti
İğnesi gövdesine dik bir rozet gibi, işte öyle
Takılıyorum suların yeşil göğsüne

Yorgun bir yusufçuk konuyor bazen üstüme
Ya da yolunu uzatmış susinekleri
Bu geceliğinizdir diyorum, işte geldiniz
Defterle telefonun arasından uzanıp
Yanağını okşuyorum tanrının
Gönlünü alıyorum, giderayak
Bir çiçeğe daha hazırlanıyorum kuytuda
Kurudu, kuruyacak

Bahri ÇOKKARDEŞ

T/UZAKLAR

I
Değişir belki zaman
Tanrının uzun elini öptüğünde
Bezirgân

Aşkın yolu bir
Mavi köprü
Günden geceye

II
Sen bak
Bir kelebeğin hayatını
kurtar
Kara leğen çocuklarının
Aya takılı
Kalın ipli uçurtmalarını

III
Ateşler
Ateşleri yakar
Nedensiz bir nedenle
Sularla oynayan sular

Tuzak/lar

IV
Uyandığında
Dünyanın en güzel düşünüyü görmüştüm

Fergun ÖZELLİ

PATYAKA

uzarsa güzel uzar yaprakları; sözcüklere yol olur
anılar: gül mahmuru; gelir, sorar: mutlu musun?
derin gömer hüsrânı; tortu, fincan kırmış fal olur

rastlantıdır, el sallar otobüsten; telefonlar kış olur
yalan durağında kibir, yıllık yolunda kaygı
sislenir sahte sokak yelleri, dumansız yangın olur

toy öpüştür; gümüş yüzük görür yaz gününde buz olur
ürkse de girer yalnızlık odasına: kederli, çocuksuz
özlediği pembe şarap sıcağı, balmumundan bebek olur

elbet vardır anahtarı dalgaların, kuruntular kül olur
naftalin nârına yansın! serer güneşe kapıları; unuttur
narin bir şarkıdır kumsuz koyda, geçmişine geç olur

Ahmet ÖZBEK

KARANFİL VAKTİ ERKEN

bu
yıldızlarına
el koyduğunuz gök

işkencede
maviliği denizlerin

sahiller
karanfil boyu hüzün

silinmiş
aşk sözcükleri
dalgalar üzerinden

çivilenmiş parmakları
aşkların
kapı kapı
fişlenmiş yüzler

siz
su akşamı
riya karanlığı,

vicdan burkulması
derinden

radıoda ilk bildiri
saat üç buçuk belki
ölgün şehir
sabaha vakit varken:

kimler sevgideydi
yüzyıllar boyu erken
vuruldu
karanfil vakti kalplerinden

ŞİİR VE İKLİM (XX)

Şeref BİLSEL

*“Bozkurun ortasında binlerce küçük ırmak
Avuçlarında yıldızlar ve kimsesiz kavaklar
Senin gözlerini çoğaltmak için akarlar” Şükrü Erbaş*

Başlarken biten -böyle demek istemesek de, kendini bitiren-şeyler vardır; bu yazgı doğuştan kazanılmış renklerle akar hafızamıza; ama ben bir insanın bende kalan ilk fotoğrafını göğsümün üstüne yerleştirerek -zamanla solacağımı ve yırtılmanın kıyılarına dadanacağını tahayyül etsem de-yürümeyi severim. Yürümek hepimizin becerebileceği sıradanlığı sahiplendikçe yeni şeyler anlatma isteğinin de bir maliyeti olacaktır elbet. Cümlemiz aynı sokağı tarazlamakla meşgul olsak da cümlemizi harekete geçiren fiiller oluyor. “Yürümeyi becermek” ibaresinden bize sızan, bizi tazyik altında bırakan “becermek” oluyor her ne hikmetse! Sözü, gündelik dilde iletişim kurma görevi dışına çıkartan, dizgeye ambulanslar için ayrılmış emniyet şeridinde talip olurcasına yamanıp sataşan zihne pirim veriyoruz. Bu durum şiire de iyi geliyor; en hafifinden “anlam genişlemesi”, “tariz” deyip çıkıyoruz işin içinden. Estetik kategorilerde “güzel”le “iyi”yi yan yana görme şansınızın arasına giren onlarca yiğit(!) feylesof varken size biat edip (bu topraklara uygun dikkat çekmeme hali) dışında ne sunulabilir. Acılar, ölümler, F tipleri, savaşlar, babaları boğdurulurken oğulları öldürülen kızlar sizin neyinize?! Çok sıkırsanız bol imzalı bir bildiriye varlığımızı hediye edersiniz olur biter! Hem siz seksenlerde bilmem ne yüzünden içerde bulunmamış mıydınız! Yeter de artar bu tutsaklığınız. Bugüne tanık olup sorumluluk üstlenmek ne haddinize! Zaten şairlik dediğiniz, vazifeyi ve durumu, “yalan”ı ayaklandırmak için Şuara suresini de bildiğinizi ima edip birbirinden çıkartmak değil mi? Değil diyorsanız bu toprakları tanıdığımız ve dünyayı tehdit eden ecebi fikir ameliyelerinden haberdar olduğunuzu betimlemek için birtakım kitap isimlerine ve zihinsel baharatlara başvurursunuz olur biter. Bu topraklarda “ahlak” kelimesinin siyasî, edebî, felsefî karşılığı “mal”a bakılarak ölçülür! Ölçülmüştür. Ölçülüyor. “Mal” ne midir diyorsunuz? Söyleyeyim: Mal; cinselliğe ve paraya bakıştan ortaya çıkan “artı değer(!)”dir. Artı: olumlu anlamında. Mal ise algılayanın donanımına göre değişir elbet. Mal sahibi olmak, kötüdür; ama hüner sahibi olmak da bu topraklarda en az onun kadar kötü. İyiyen, (komşun rahat etsin için sana dar gelecek bir mâbedi kazıyorsan!) iyi olan da güzel bulunabilir diyorsan; yani matah bir karşılığı yoksa söylediklerinin (ki söylemek, dinlemek, dedikodu esastır bu üçgende!) sende bir “tefeci” ruhunun inşa edildiğine senet aramazlar. “Olmak”; yanmadan haşlanmadan “olmak” o kadar kolay ki artık, “ben olmak istiyorum” deyince seni öldürüyorlar; kimin ayağına düşeceğin kimseyi ilgilendirmiyor ama! Erken olgunlaşıp düşenlerin istatistikleri de yanı başında bulunması gerekenler arasında. Hem olabilen, hem de olması gerekenlere yol gösteren; bütün bunları yaparken zekasını sadece evine, avluda iştahla havlayan narsizmine harcamayan, dünyayla ilişkisini farklı yönleri göreve çağırarak açıklamayan; sadece sahiciliğe, sözün büyüttüğü mekânlara eğilerek “evet duyuyorum” diyebilen “yüzüne türkü söndürülmüş” insanlar var. Seksen sonrası şiire başlayanlardan sadece şiiri değil; merhameti, sadakati, dirayeti; hepsinden önemlisi “samimiyet”i sakladılar. Seksenden sonra doğan onlarca şair tanıdım; birkaçını dışarıda tutarsak, hemen hepsi arsız, dalkavuk ve züppe! Ne yaşamakla utanmak arasında bağ kurabiliyorlar ne (d)olmakla başlamak arasında... İnternet sitelerinde sergiledikleri kepezeliklere hiç girmeyelim. Yaşı otuzu aşmış hemen her şairin nurlu gibi birkaç tane -seksen sonrası doğumlu- telefon sapığı var artık. Bu gençler varlığını şiire armağan(!) etmek için dört koldan çarpışıyorlar. Aralarında

aynı şiiri bir anda seksen derginin beğenisine sunanlardan tutun da elli altmış civarında satışı olan bir şiir dergisine otobiyografını gönderip “editör” olarak iş başvurusunda bulunanlar bile var. Çocukların ayırıcı bir özelliği de klasik şiirden halk şiirine; Batı tesirindeki şiirimizden bütün akım ve ekollere kadar her şiirsel tavrı “bilmeden” sezebilmeleri! Şarlatanlık ve küstahlık iki kültüblası gibi masalarında duruyor. Nasıl olsa Edip Amca’larından Türk şiirine fırlatılmış bir “masa” var. Ama sehpayı merak eden yok. Başının üzerinde üst üste binmiş onlarca simidi taşıyan insanlar gibi şiirlerini halkın arasında, köpek gezdiren bir insanın rehabetiyle, gezdiriyorlar. Henüz üç beş şiiri (ve bir manifestosu!!!) yayımlanmış biri, yüzlerce insanın dikkatine “Devletin bir şairi düşürdüğü hale bakın işportacılık yapmak durumundayım!” diye hal beyanında bulunabiliyor. Belediye bu çocukları toplamadan seksen kuşağı şairleri bir şeyler yapmalı artık. Çünkü bu çocukların bu ahlakla ahlaklanmalarının ve bu hal içre taşınıp durmalarının müsebbibi biraz da seksen kuşağı şairlerinin birbirlerine kavi biçimde tutunmaları, Türk şiirinin esneme eşiklerini uzun süre kapatmalarındır. “Benim memurum işini bilir” ifadesiyle aynı dönemde doğan çocukların altında “benim şairim işini bilir!” gizli ibaresi yer alıyor. Yazık! Böyle giderse birkaç yıl sonra Türkçeye hizmet edebilecek birkaç kıymetli şair de elini eteğini şiirden çekecekmiş gibi hissediyorum.

Ekonomiden, psikiyatriye; botanikten güzellik yarışmalarına ... her şeyin ortaya çıkması için yeni bir Tanrı yaratıldı: “Özel Teşebbüs”... Bir de bunun “Ruhu” var elbet. Bu tanımlama sadece “şiir”de karşılığını bulabilirdi ancak; ama bu ülkede şiir yazabilecek (Özel Teşebbüs Ruhu’na sahip) hemen herkes, medya şirketlerine, bankalara, istihbarat örgütlerine peşkeş çekildi. Bu noktada şiirle şiddet arasındaki mesafe kısaldı; bütün fiillerin (oluş, hareket, kılış bildiren) “şiddetle” bir irtibatı var, bilindir. Bilinmiyorsa düşünülür. Öyledir. Bir insan eğer yaşıyorsa “inanabilir”; burada iki yol açılır önüne: ya insanlardan yola çıkarak inanabilir ya da insanlara çıkmak için... Ben, hem şair olup hem de insan kalınabileceğine dair özellikler taşıyan, başkalarından kalkan gürültünün geride bıraktığı sessizliği “başınızdan iyilik eksik olmasın” diye dağıtan birinden söz etmeye çalışacaktım: Şükrü Erbaş’tan.

*“Toprakla güneş arasına kısılmış bir çocuk
yakamı hiç bırakmadı”*

Şükrü Erbaş, gerek şiirimize taşıdığı zenginliklerle gerekse gündelik hayat içindeki sahici ve samimi duruşuyla az bulunur bir yer edinmiştir kendine. Şiirlerinin bir ayağı Halk şiirinin insanı yüreğinden kavrayan içli sesine basarken; diğer ayağı, modern şiirin günümüz insanının yaralarını gösterebilecek imkânlarına dokunuyor. Böyle olunca, kendinden önce oluşmuş söz hazinesine kulak kesilip neyin “nasıl” söylenmemiş olduğuna doğru yollanıyor. İnsanı temel alan, insandan umudu kesmeyen bir şiiri inşa ederken bir yandan da yine öznesi insan olan cümlemizdeki çürümüşlüğü ifşa etmekten geri durmuyor. Kirlenmenin bir değer gibi insanın alınına yapıştırıldığı günümüzde Şükrü Erbaş’ın tavrı önemlidir. “Öteki”nin yaşadığı bir şiirin izini sürdü; başkalarının ezginliğini, terk edilmişliğini, yalnızlığını sırtladı. *Genelev Mektupları*’nın IV. bölümü şöyle biter:

*“İğneucu acıları gözbebeklerimde
Taşısam taşısam da
Yüzümde bir erkek yüzü taşımamam”*

Nuri Demirci’nin *Soldan Dördüncü Aralık* (YKY, 2003) adlı dördüncü kitabından iki yıl sonra yayımlanan *Kör Hattat* (Bağ Şiir, 2005) kitabı beş duyumuzdan en çok “göz”e yaslanıyor. Böylece sözcükler duyurduğu şeyi göstermiş de oluyor. Görmek, gözün algıladığıyla uzlaşması da sayılabilir. Nuri Demirci’nin şiirlerinde izlediğimiz ses, işaret ettiği “şey”i

çoğunlukla ayaklandırıp görünür kılıyor. Kimi zaman tasvirler, kimi zaman da portreler (ki çoğunlukla fiziki portre) dizelerin arasına gizli bahçeler gibi sızıyor. Bu durum bazen şiirleri hikâyenin beslendiği alanlara komşu kılıyor.

*“yüzüme bakıyor arada bir
bekler gibi bir okulun dağılmasını
söylemek istiyorum ona
saçlarını geriye tarama hakkının
yalnızca onun olduğunu
ve okşanarak uyandırılmak isteyen
o eski çocuğun
hâlâ içimde uyduğunu”*

Şiirlerinde -özellikle- görme ve dokunma duyularının oluşturduğu yoğunluk, dizelerin mecazlardan uzaklaşıp hayatın içinde kalmasını sağlıyor. Böyle olduğu için belki de şiiri ciddiye alan hemen her okurun elini koyabileceği bir omuz Nuri Demirci şiirinde yer buluyor. Bir de şu *Kör Hattat* bana başka bir kitabı, *Kolsuz Hattat*'ı, hatırlatmamış olsaydı keşke! Şiirlerinin baskın dil özelliği; sadelik ve duruluk. Bakır yaprakların döküldüğü ince bir iskelede tenha ve ahşap bir dudağı çizen hat.

*“upuzun, tenha bir iskelede, yan yana
aradık birbirimizi
o parmaklarıyla oynadı
ben onun dudaklarıyla içtim sigaramı”*

Halim Şafak'ın son şiir kitabı *Bağırıp Çıkacağım Bu Hayatın İçinden!* (Kül/Sanat, 2006) şairin altıncı kitabı. Bunun dışında, Ahmet Erhan'a dair yazılarından oluşan *Hayat ve Ölüm*'le birlikte üç de eleştiri kitabı mevcut. Halim Şafak'ın bir önceki şiir kitabı *Kendini Kanatan* (2004)'da olduğu gibi son kitabında da -hayat'a seslendiği şiirleri dışarıda tutarsak- kendi üzerine açılıp kapanan kötümser bir gök var. Son kitabına ad olan, *Bağırıp Çıkacağım Bu Hayatın İçinden!* ibaresi de “ben” üzerinden bir yıkıcılığa da meyilliyor. Ben, sen zamirleri dışında bir özne olarak dizelerde yer bulan bir diğer sözcük “hayat”.

*“yalnızlık neyse ben onu hiç anlamadım hayat
tek kendimden kaçmayı öğrenemedim”*

Sanki ikinci dizede yer alan “tek” sözcüğü yerine “bir” denmeliymiş gibi seziyorum. Bu “hayat” sözcüğü düzenli olarak “yalnızlık” kavramıyla omuz omuza çıkıyor karşımıza.

“sesimi duymayacak kadar yalnızım hayat”

İçinde hayat sözcüğü geçen dört de şiir yer alıyor kitapta. Fakat dikkat çekici sözcük “yalnızlık”. Evet yıkıcı bir yalnızlık. Bu hal, başka şairlerin diline de düşürüyor Halim Şafak'ı. İşte bir şiirinin adı: “Ya Sen Hatırla Beni ya da Sen de Geber!” Bu ifade 1970'lerde şöyle kuruyordu kendini: “içimden şu zalim şüpheyi kaldır/ ya sen gel ya beni oraya aldır”. Kitaptaki şiirlerin isimleri 12 ile 4 sözcük arasında değişiyor. Kitabın ilk şiirinin bir yerinde İlhan Berk'e ait, “dün dağlarda dolaştım evde yoktum” dizesi şiirin sonuna not düşülmüş. Fakat bu şiirin isminde geçen bir sözcük grubu bana Hüseyin Köse'nin bir dizesini anımsattı; işte o dize: “yara çağı geçince gel”. Halim Şafak'ın şiirinin ismi de şu: “neyi yaşadım ya yaşadım/ yara zamanı çoktan geçti/ ben artık gideyim”... Ben olsaydım bu şiirin sonuna bir dipnot daha koyardım; karşısına da Hüseyin Köse yazardım. Kitaptaki şiirlerin hemen hepsi yüksek sesle okunabilecek ve fakat hayatı “alçaltan” şiirler. Kitap tek bir şiir olarak da okunabiliyor; çünkü şiirlerin beslendiği ruh hali, bulunulan durumdan sıçramaya yeltenmiyor. Batkın ve kara bir avluda, bir iç kanama gibi yaşanmış olanlar akıyor sanki. Başkalarının yazılmış ve muhabatına kavuşmuş kimi ifadeler (“sen gittin ben kör kuyulara düştüm”, “ne zaman seni

hatırında tuttum”, “herkes gitti tek ben kaldım”, “dudaklarımı kanatırcasına ısırıp durdum”, “yaşayıp gittiğimiz hayat fena değildir ama”, “içinden insan geçen bir şarkı” vs), şairin yalnızlığına öykünölmüş bir katman çekiyor... Bir de 29. sayfada yer alan şiire epigram olarak düşürülen “yüzünden silinmesin/ bıçağımın yarası”, orijinalinde olduğu gibi “yuzunden silinmesun dişlerumun yarası” olabilirdi. Hatta bir kat daha aşağı inince şu şekilde söylendiğini de belirtmeliyim: “memenden silinmesun düşlerumun yarası”.

Sabah rüzgârının merhametine terk edilmiş bir kapı. Gitmek fiiline her köşesinden dokunan “yalağuzluk”. Müslim Çelik'ten “aşırıp” söylersek: “Ölümlü Sevdalıklar”. 1996'da yayımlanan ikinci şiir kitabının adı, *Baştan Sona Susmak*'tı. Son kitabında da “sesini saklayıp duran”, “susmakla başlayan her gece”ye vurulan, “odadan odaya taşındım durdum” diyen benzer biri olarak çıkıyor karşımıza.

Yalnızlık'la savaş içerde ve dışarıda sürüyor. Bu son bölümde Yahudi asıllı şair Roni Margulies'in Emine Dolmacı'nın sorularından birine verdiği cevabı okuyalım: Soru: Şimdi ateşkes oldu, bundan sonraki süreçte neler bekliyoruz? R. Margulies: “Barış başka şey ateşkes başka. Bu anlaşmanın barış getireceğini düşünmüyorum. Çünkü anlaşma Hizbullah'ın silahsızlandırılması ve Kuzey Lübnan'a çekilmesini öngörüyor. Hizbullah'ın silahsızlanmayı ve çekilmeyi kabul etmesi mümkün değil. Ayrıca adil değil. Çünkü İsrail şu anda halen Lübnan topraklarını işgal ediyor. Uzun vadede, İsrail'in bölgede barışa hiçbir zaman barışa izin vereceğini düşünmüyorum. (...) Bu arada, İsrail'in komşusu olan ülkelerin hiçbiri de güvenli bir barış içinde yaşama garantisine sahip değil. Bugün Lübnan, yarın Ürdün olur, obür gün Mısır. (...) Bu durumda bize düşen Türkiye'nin böylesi bir güce katılmaması için elimizden geleni yapmaktır. Bu güç oraya savaşmaya gidecektir. Aksi takdirde İsrail'in işine yaramaz. BM ancak İsrail'in işine yarayan bir şey yapılabilir, çünkü Amerika'nın kuklasıdır.” (*Zaman Gazetesi*, Turkuaz Eki, 20 Ağustos 2006 Pazar)

Lübnanlı şair Adonis (Ali Ahmet Sait) “Beyrut İçin Bir Ayna” adlı şiirinde şöyle der:

*“Çiçekler resimlenmiş pabuçlara.
Yerle gök renk kutusuna hapsedilmiş.
Tarih,
Tabuta konulmuş mahzende dilim, dilim
Ve, çiğliklerinde bir yıldızın ya da
Ölen bir ulusun.
Erkekler, kadınlar ve çocuklar uyuyor,
Pantolonsuz,
Döşeksiz...”*

(Türkçesi: Engin Koparan)

ÇIKTI!

ŞİİRİN LAV İZLERİ

Deneme

Hilmi HAŞAL

Yom Yayınları

Lamartin Cad. Granit Apt. No: 48 D: 14

Taksim İSTANBUL

Sadık YAŞAR

ÇÜRÜK ÇOCUKLAR KOLEKSİYONU

mevsimleri örtünür sarı yapraklı
ilikler üşüyen defterini, kareli
ruhundan ağaç kabuklarının
suskunluk ilave ederler sonuna
minik bir kaplumbağa resmi.

limon kuşlarını kovalar kış
akbabalarla yapar göğünü, derisini
tuzlar, kara çıban mürekkebiyle
boyalı ülkesi... haritada dolaşır kâfir
kaçık ruh, bir dokunsa acıktırır
bin yıldır babasız bebeklerin karnını.

paylaşılmış elma muhabbeti taşır
çocuk dediğin, kesme şeker kalbi
bir büyüsünler bak, daha eski
olacak ölülerin topuklarından
akşamları eve dönen topukları.

kara kartonda mercimek nohut gözleri
parmak şişe kışlık yiyecek koleksiyonu
bir mahcubiyeti var kardan adamın
çolak bir bakire gibi... böyle donarak
dokunur uyuklayan tanrısına büyüyenlerin.

sası kokularla nemle dolar kursakları
pencerede kişnemeye başlar alçı güvercinler
kılcal damarlar gergin, sıkışmış içerde kin
sırat köprüsünde, o kezzap çizgide gitmekten.

eğil, inceltme işareti bakışınla dinle
bir kış yetecek yakarışları var çocukların.

Yılmaz ARSLAN

KALBİMİ ADAM YAPAN ÇILGIN NAR AĞAÇLARI

altı kıta, kıtlık içinde aşkların ömrünü sorsun
kalbime tapan şehrimin, kalbimden istediklerini buldum
geceyle ölüm aynıdır, var git kalbim eskittiğin ummana
trenlerin yıllarca gözyaşı taşıdığı da söz mü ey uyuğum
şiiir katmışım binanızı yükseltirken, ben sizin kumunuza
beni artık onlar, sevdiğim bir ırmağın kör türküsüyle
[vursun

kalbimi adam yapan çilgin nar ağaçları
açılıp dökülür üstüme, şehrin kan tüküren bulvarlarından
çünkü bir soru imi gibi boynu eğri yaşadı yılmaz
yalnızlığımı vurdum aşklarıma, bir o haki
akşamlarımdan

[vuruldum
artık ölsem de ben, kederlerimin kalınlığı dokunmaz
bir selvinin dalları gibi düşer kabrime, sevgilinin dalgın
[saçları

İlyas TUNÇ

USTAM ÖLDÜ

ustam öldü!..

ağlamaya kurdum sizi; kodlanmış sözcüklere, gövdesiz
acılara, sömürge dualara... durdunuz; yeniden yeniden;
çıgıllıklara, sirenlere, sahte haberlere, resimli mesajlara...
ey, mekanik bebekler, uzaktan kumandalar, telekızlar,
telefonlar!

ustam öldü!..

ben, şimdi ne satarım? masalım yok, ütopyam da...
kağıtlar, boyalar, ipler; kekeme kuklalar satarım;
çocuklar satarım öksüz, hijyenik mendiller, mumlar
satarım... katlayın dizlerimi, kollarımı indirin, çekin
iplerimi... ey, ebesiz oynayanlar! imgelem tacirleri!
çizmesiz kediler!

ustam öldü!..

kahkahaya kurdum sizi
kah
ka
ha...

- yaaa!

Kâzım ŞAHİN

MUTLULUĞUN KIYISI

ağırdan alıyordu toprak içimdeki anlamsız düzlüğü
bir kıvrım olsa vurulup düşeceğim orada
iyi ki düşünceler yeniden doğuruyor insanı
yeni bir yüz ve yeni gözlerle
dokunmak bir ağacın yumuşaklığına
en heyecan verici kıvrımlarına
bir kıyı oluşturarak belki de bir yaz günü
yazı kim sevmez ki her şeyi ölçsüz
tane tane durur mutluluğun ortasında

bir şeyleri tanımlamaya çalışıyorum bir düzlük
yer ve gök kokusunda
bir cümle benzerliğinde anlamlı dizilmiş komşular
bu anlamı bir resme koymak bu kıvrımları
paylaşmak iyilikleri ara vermeden gizleye gizleye
anlam dolu bir zarfın içine

katladım bir kağıdın köşelerini anlamı olsun diye
dokundum kıvrımlarına bir tanrı gibi seviştim
bir anahtardı bu belki dünyayı zorlamaya
belki de bir kale kendini savunmaya
kalıcı bir şeyler olmalıydı güzel koşumlu atlarla
yaşamak nasıl bir durum
yaslandım bu öyküye
tane tane mutluluğun kıyısına

(Baştarafı 8. sayfada)

Je suis tout imprégné de mer et sur ma tête écumant les
[nuées

Dans le jardin de Gulhané, voilà que je suis un noyer
Un vieux noyer tout émondé, le corps couvert de

[cicatrices

Nul ne le sait, ni toi, ni même la police.
(...)

Ömer alıyor ağzından sözü,
Başım köpük köpük bulut, içim dışım deniz,
ben bir ceviz ağacıym Gülhane Parkı'nda,
budak budak, şerham şerham ihtiyar bir ceviz.
Ne sen bunun farkındasın, ne de polis farkında.
(...)

Biraz sessizlik, arkamdan soldan geliyor ses bu kez.

La vie n'est pas une plaisanterie
Tu la prendras au sérieux
Comme le fait l'écureuil par exemple
Sans rien attendre hors de la vie ni au de-dela de la vie
C'est-a-dire : vivre sera tout ton souci.
(...)

YAŞAMAYA DAİR

Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
bir sincap gibi meselâ,
yani, yaşamının dışında ve ötesinde hiçbir şey
[beklemeden,
yani, bütün işin gücün yaşamak olacak.
(...)

Ömer yorulmuyor, art arda ekliyor dizeleri. Dünyanın en garip mahlûku'nu çok sever zaten:

Akrep gibisin kardeşim,
korkak bir karanlık içindesin akrep gibi.
Serçe gibisin kardeşim,
serçenin telaşı içindesin.
Midye gibisin kardeşim,
midye gibi kapalı, rahat.
Ve sönmüş bir yanardağ ağzı gibi korkunçsun, kardeşim.
Bir değil,
beş değil,
yüz milyonlarlasın maalesef.
(...)

Fransızcası nereden gelecek? Sol karşı köşeden:

Comme le scorpion mon frère
Tu es comme le scorpion dans une nuit d'épouvante
Comme le moineau menues inquiétudes
Comme la moule mon frère
Tu es comme la moule fermée et tranquille
Tu es terrible mon frère comme la bouche d'un volcan

[éteint

Et tu n'es pas un hélas
Tu n'es pas 5
Tu es des millions
(...)

Ardından başlayan şiiri bilmiyorum. Yanımda kitap getirmeyi akıl etmedim. Oysa çok güzel, üç dilli, büyük boy resimli bir Nâzım Hikmet kitabım vardı.

SERAIS-JE LE NUAGE?
Au dessus de la mer le nuage bariolé
Sur la mer le bateau d'argent
Au dedans de la mer le poisson jaune
Tout au fond de la mer l'algue mauve

Et devant un homme nu et debout
Se demande
Serai-je le nuage

Ou le bateau?
Serai-je le poisson?
Ou l'algue?
(...)

Şiir okumayı hiç beceremem, sesim güzel değil, ama öyle bir ortam var ki, elime metni tutuşturup hadi oku deseler, okuyacağım. Yalnız ben mi? Herkes hazır.

BULUT MU OLSAM
Denizin üstünde ala bulut
yüzünde gümüş gemi
içinde sarı balık
dibinde mavi yosun
kıyıda bir çıplak adam
durmuş düşünür.

Bulut mu olsam,
gemi mi yoksa?
Balık mı olsam,
yosun mu yoksa?..
Ne o, ne o, ne o.
Deniz olunmalı, oğlum,
bulutuyla, gemisiyle, balığıyla, yosunuyla.

Her güzel etkinlik gibi bu da çabuk bitiyor. Sıkılmıyor, bunalmıyor kimse. "Bitti mi? Bu kadar mıydı?" diyenler oluyor.

Ömer Fransızca birkaç tümceyle Nâzım Hikmet'i tanıtıyor bilmeyenlere. Türk değiller ki tanısınlar, şiirlerini bilsinler! Kitaplar elden ele dolaşüyor. Konuşuyoruz, öğreniyoruz. Séverine, Nâzım Hikmet'in gençlik yapıtlarından *La Joconde ile Sİ-YA-U* adlı yapıtı sahnelemiş. Ömer ve öteki sıradan (aslında sıra dışı olan) insanlar, Alain, Régis, Catherine, Marie ve orada olmayan başkaları, dönüşümlü oyuncular olmuşlar yersiz yurtsuz, adsız tiyatronun. Oyunu o bölgenin birçok kütüphanesinde, köy ve kasabalarda sahnelemişler, ilgi görmüşler.

Bu şiir okuma, öylesine katılınan bir etkinlikmiş. Herkes sevdiği şiiri okumuş. İyi ki sevmişler, iyi ki okudular!

Odile gidelim, diyor gözleriyle, çarşamba günü Türkiye'ye uçuyoruz, perşembe sabah kahvaltısını Bursa'da yapacağız. *Akatalpa*'cılara önerim hazır: Onarılan Fransız Kilisesi'nde bir *Nâzım Hikmet Dinletisi* düzenlemek. Çok dilli. Bursa'da Azeri var, Rus var, İtalyan var, Fransız var, Kürt var... Arap bile vardır! Neden olmasın? Bursa, Sayın Ekrem Barışık zamanından beri Avrupa kenti değil mi? Şimdi de dünya kenti olsa kötü mü olur?

ÇIKTI!

SESSİZLİK İZLERİ
Şiir

Bahri ÇOKKARDEŞ

Yom Yayınları
Lamartin Cad. Granit Apt. No: 48 D: 14
Taksim İSTANBUL

Fransa Günlüğü

“BUGÜN PAZAR, BENİ İLK DEFA ...”

Ali ÖZÇELEBİ

“Yasamak bir ağaç gibi, tek ve hür,
Ve bir orman gibi kardeşçesine,
Bu hasret bizim!”

Toulouse, 08. 07. 2006.

Aslında bugün pazar değil, cumartesi. Hava çok sıcak. Evlerden ancak denize ya da havuza gitmek için çıkılacak bir gün. Ya da çarşambadan bu yana başlayan ucuzluğa koşmak için. Alışveriş merkezleri serin olur! Ama bunlar bir avuç şiir sevdalısının umurunda değil. Beş güzel insan. Üç erkek, içlerinden biri Türk, ikisi kadın. Beş Nâzım Hikmet hayranı bekliyorlar...

“Sevgili Dostlar, Lacroix Falgrade’da, *Cotorico Festivali* kapsamında *Gleysette Kilisesi*’nde *Nâzım Hikmet Şiir Dinletisi* var. 16.30-18.30 arasında. Anımsatayım dedim. Ö.I.” Çağrı Fransızca, ama bir Türk’ten geliyor, adı Ömer Işık. Anlaşılan amaç kitle Fransız.

Lacroix Falgrade neresi? “Ben biliyorum galiba, hiç gitmedim, ama bulurum,” diyor Odile. Yola çıkıyoruz. Otuz kilometre kadar gidiyoruz. Yollarda in cin top oynuyor. Ayçiçeği tarlalarının araladığı göz alabildiğine yeşillikler arasında tembel tembel akan Garonne nehrini izliyoruz. Sonunda öğlen uykusundan yeni kalkmış köye yaklaşıyoruz. Seyrek festival afişleri bizi köyün içinden geçiriyor, öte geçede ormanlık alanın başlangıcında bir park yerine getiriyor. Uzaklarda üç beş çadır. Kilise filan yok. Birkaç genç çift el ele, kol kola, sere serpe uzanmış... Hiçbiri papaz değil. Nâzım Hikmet papazları sever miydi? Sanmıyorum; ama şiirleri kiliselerde okunuyor.

Belli ki yanlış yere gelmişiz. Köye dönüyoruz, küçük bir meydan; çevresinde her çeşitten birer dükkân. Berber kalfası bir genç kız, kapı önünde sigara içiyor. Gidip soruyorum: Şiir dinletisi nerede? Şaşkın bakıyor yüzüme. “Bu sıcakta şiir dinlemek akıllı işi mi?” der gibi. “Bir kilisede olmalı. Cotorico Festivali varmış köyünüzde...” “Ne festivali???” Yoksa Cocorico mu? Bu ad bana da garip geliyor. Sonunda, berber kalfası kız sigarasını istemeyerek söndürüp içeri gidiyor. Görüyorum, patronuna, ötekilere soruyor. Konuşuyorlar.

Güneşte kalıyorum, ama “Nâzım Hikmet ilk gittiğinde Moskova’da ne sıkıntı çekmiştir, kim bilir?” deyip sabrediyorum. Ben gitmezsem, sen gitmezsen, biz gitmezsek, onlar gitmez(se), kim doldurur şiir okunan salonları? Kız dönüyor. Kimse bilmiyormuş, fırına sormalıymışım. Fırıncı da bilmiyor, manav da. Sonunda tütün-gazete bayii söylüyor doğru adresi: Aureville diye yakın bir başka köydeymiş. Nasıl gideceğimizi açıklıyor. Kolay buluyoruz köyü, ama köyde değil, tepede mezarlığın yanındaki küçük şapeldeymiş. Neden olmasın?

Şirin mi şirin bir yer, artık şapel olmayan şapel. Onarmışlar, kırmızı tuğla duvarları temizleyip olduğu gibi çıplak bırakarak çok işlevli minicik bir sanat merkezi yapmışlar. Duvarlarda

tablo asılacak düzenekler; dört-beş taşınabilir ağaç sıra; ışıklandırma, havalandırma. Daha ne olsun!

Ömer kapının önünde karşılıyor bizi. Yanında saçları kızılı çalan güzel bir kadın; yaşı otuz, otuz beş. Fransız kadınların havası başka. Adının Severine Astel olduğunu, bu işlerin onun tarafından kotarıldığını sonra öğreneceğim. “Biraz daha bekleyelim, iki minibüs gelecek,” diyorlar.

İçerde ikisi çocuk on kişi. Bir ters, bir düz öbek öbek oturmuş, sessizce laflıyorlar. Biraz bekliyoruz. Tek tük gelenler oluyor; derken iki minibüs dayanıyor kapıya, otuzu aşırıyor sayımız. Yeni sıralar açılıyor; insanlar yakınlaşıyor. Okuma başlamadan önce, isteyene termoslardan buz gibi su dağıtıyor festival komitesinden biri. Teypte dalgaların hisirtisi serinlik duygusu yayıyor salona. Hep söylerim, uygarlık ayrıntılardadır diye..

Dört köşede, üç erkek bir kadın. Üçünün elinde aynı kitap: Nâzım Hikmet, *Il neige dans la nuit et autres poemes* (Gece Kar Yağıyor ve öteki şiirler...). Ömer’de *Anthologie Poétique par Nâzım Hikmet...* O başlıyor yabancı olmayan sesiyle:

BUGÜN PAZAR...

Bugün pazar.

Bugün beni ilk defa güneşe çıkardılar.

Ve ben ömrümde ilk defa gökyüzünün bu kadar benden

[uzak

bu kadar mavi

*bu kadar geniş olduğuna şaşarak
kımlıdanmadan durdum.*

*Sonra saygıyla toprağa oturdum,
dayadım sırtımı duvara.*

Bu anda ne düşmek dalgalara,

bu anda ne kavga, ne hürriyet, ne karım.

Toprak, güneş ve ben...

Bahtiyarım...

Bu duvar Bursa’da olmalı, ama şimdi yerinde yellere esiyor. Gökyüzü eskisi kadar mavi mi? Karşı köşeden aynı şiirin Fransızcası duyuluyor.

Aujourd'hui c'est dimanche

Aujourd'hui c'est la première fois qu'ils m'emmènent au

[soleil.

Et moi pour la première fois de ma vie

(...)

En cet instant, pas de liberté, pas d'épouse.

Juste la terre, le soleil et moi...

Je suis heureux.

Sonra, Ceviz Ağacı’na başlıyor sağımdan gelen esmer, şirin mi şirin ses, Gülhane’yi *Gülyane* okuyarak. Olsun, ne çıkar!

(Arkası 7. sayfada)

Yayın Yönetmeni : Ramis DARA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Melih ELAL
Yönetim Yeri : Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi
H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA
Yayın Danışmanları : İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL,
Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.
Dağıtım : Pentimento Art Shop (0212 2933959)

Yazışma Adresi : Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Katkı Payı : 15 YTL
Posta Çeki : Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Baskı : Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Elektronik Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın.
ISSN : 1305 - 7685

Şiir

ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000’de Bursa’da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyeceği için yazarlarına telif ödemesi.